

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Evy Pechové a soudců Mgr. Gabriely Bašné a Mgr. Milana Taubera v právní věci žalobce: **Oživení, o.s.**, se sídlem Praha 6, Muchova 232/13, zastoupen Mgr. Andreou Kohoutkovou, advokátkou, se sídlem Praha 10, Nedvěžská 1833/5, proti žalovanému: **Správa státních hmotných rezerv**, se sídlem Praha 5, Šeříková 616/1, v řízení o žalobě proti rozhodnutí předsedy Správy státních hmotných rezerv ze dne 12. 3. 2014, č.j. 01559/14-SSHR,

t a k t o :

- I. **Rozhodnutí předsedy Správy státních hmotných rezerv ze dne 12. 3. 2014, č.j. 01559/14-SSHR, se z r u š u j e a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 11.228,- Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupkyně žalobce Mgr. Andrey Kohoutkové, advokátky.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání rozhodnutí uvedeného v záhlaví tohoto rozsudku, kterým předseda Správy státních hmotných rezerv (dále jen „žalovaný“) zamítl jeho rozklad a potvrdil rozhodnutí Správy státních hmotných rezerv (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 20. 2. 2014, č.j. 01559/14-SSHR, kterým byla žádost žalobce ze dne 5. 2. 2014 o poskytnutí informací v bodě 3) týkající se analýzy smluvního vztahu se společností LUKOIL Aviation Czech, s.r.o. podle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění rozhodném (dále jen „informační zákon“) odmítnuta.

Žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť v době podání žádosti požadovaná právní analýza již existovala. Dotčené zákonné ustanovení se totiž vztahuje na

situace, kdy požadovaná informace v době podání žádosti neexistuje nebo žadatel žádá o její vytvoření.

Nesouhlasil ani s právním posouzením věci dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, jelikož v době podání žádosti již správní orgán I. stupně na webových stránkách v rubrice tiskové zprávy zveřejnil své stanovisko k uplatnění nároku na smluvní pokutu vůči společnosti LUKOIL Aviation Czech, s.r.o. s tím, že nárok státu zde shledává. Tudíž již nebylo možno omezit poskytnutí požadované informace jako nové, vzniklé při přípravě rozhodnutí.

Nesouhlasil se způsobem vypořádání rozkladových námitek v žalobou napadeném rozhodnutí, jelikož žalovaný toliko zopakoval posouzení věci správním orgánem I. stupně.

Poukázal na čl. 17 Listiny základních práv a svobod, podmínky omezení práva na informace a na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 5. 2008, č.j. 1 As 17/2008-67.

Žalobce jednak navrhl soudu, aby žalobou napadená rozhodnutí zrušil a rovněž tak, aby byla žalovanému uložena povinnost poskytnout žalobci kopii požadované právní analýzy do patnácti dnů od právní moci rozsudku.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě s podanou žalobou nesouhlasil. Vysvětlil, že správní orgány odmítly žalobci poskytnout informaci s odkazem na § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť právní analýza byla zpracována za účelem volby dalšího postupu v případě budoucího rozhodnutí. Zdůraznil, že analýza vyjadřuje soukromý právní názor zpracovatele právní analýzy a není pro správní orgány závazná.

K namítanému ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona uvedl, že právní analýza byla novou informací při přípravě rozhodnutí, když v době podání žádosti nebyla jeho příprava ukončena a rozhodnutí nebylo učiněno.

Odmítl, že by tisková zpráva ze dne 31. 1. 2014 znamenala zveřejnění jeho rozhodnutí, neboť tisková zpráva byla vydána jen pro informaci, že na základě právní analýzy považuje nárok státu na uplatnění smluvní pokuty za oprávněný. Zdůraznil, že žádné závazné rozhodnutí učiněno a ani zveřejněno nebylo.

Žalovaný navrhl soudu, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Ze správního spisu soud zjistil následující pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti:

Žalobce podal dne 5. 2. 2014 žádost o poskytnutí informací, v níž žádal o

- 1) poskytnutí kopie smlouvy uzavřené dne 3. 12. 2013 mezi Správou státních hmotných rezerv České republiky a advokátní kanceláří Němec, Bláha & Navrátilová, s.r.o. na právní služby k zajištění nezávislého právního posouzení smlouvy uzavřené mezi Správou státních hmotných rezerv České republiky a společností LUKOIL Aviation Czech, s.r.o.;
- 2) sdělení, zda nezávislé právní posouzení specifikované v bodě č. 1 této žádosti bylo již vypracováno a sdělení termínu jeho vypracování;
- 3) kopii nezávislého právního posouzení specifikovaného v bodě č. 1.

Sdělením ze dne 20. 2. 2014, č.j. 00995/14-SSHR správní orgán I. stupně poskytl žalobci informace, které požadoval v bodě č. 1 a 2 žádosti.

Dne 20. 2. 2014 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č.j. 01559/14-SSHR, kterým žádost žalobce v bodě č. 3 odmítl dle § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 informačního zákona. Rozhodnutí bylo odůvodněno tak, že právní analýzu si správní orgán I. stupně nechal vypracovat za účelem ujasnění si právního názoru ohledně dalšího postupu ve věci uplatnění nároků ze smlouvy s LUKOIL Aviation Czech, s.r.o. Zdůraznil, že poskytnutí právní analýzy by mohlo vzbudit dojem, že se s ní správní orgán I. stupně ztotožňuje, ačkoli vyjadřuje pouze soukromý právní názor zpracovatele. Právní analýzu považoval za novou informaci dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona vzniklou při přípravě rozhodnutí, tj. zda v dané věci podat žalobu či jaké nároky a v jakém konkrétním rozsahu by mohly být žalobou uplatněny.

O rozkladu žalobce, v němž argumentoval obdobně jako v podané žalobě, bylo rozhodnuto žalobou napadeným rozhodnutím. Žalovaný shodně se správním orgánem I. stupně vycházel z § 2 odst. 4 informačního zákona, dle kterého se povinnost poskytnout informace netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření informací. Zdůraznil, že právní analýza byla zpracována za účelem vytvoření právního názoru, jak soudně uplatňovat nároky ze smlouvy se společností LUKOIL Aviation Czech, s.r.o.; považoval ji za soukromý názor zpracovatele, nikoli za názor správního orgánu I. stupně. S odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona konstatoval, že právní posouzení bylo novou informací při přípravě rozhodnutí, které ke dni vydání žalobou napadeného rozhodnutí učiněno nebylo.

Žalobce k žalobě doložil stanovisko správního orgánu I. stupně ze dne 31. 1. 2014 k uplatnění nároku státu na smluvní pokutu, plynoucí ze smluvního vztahu mezi ním a společností LUKOIL Aviation Czech, s.r.o. zveřejněné na jeho webových stránkách. Z předmětného stanoviska vyplývá, že správní orgán I. stupně po analýze smluvního vztahu mezi ním a společností LUKOIL Aviation Czech, s.r.o., opírající se o externí právní posudek zaujímá v otázce oprávněnosti uplatnění smluvní pokuty stanovisko, že shledává oprávněným nárok státu na uplatnění smluvní pokuty, a proto se obrátí na věcně příslušný soud k jejímu vymáhání.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), jelikož účastníci s tímto rozhodnutím souhlasili.

Na základě podané žaloby přezkoumal Městský soud v Praze napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Při posouzení věci soud vyšel z následující právní úpravy:

Podle § 2 odst. 4 informačního zákona povinnost poskytovat informace se netýká dotazů na názory, budoucí rozhodnutí a vytváření nových informací.

Podle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona povinný subjekt může omezit poskytnutí informace, pokud jde o novou informaci, která vznikla při přípravě rozhodnutí povinného subjektu, pokud zákon nestanoví jinak; to platí jen do doby, kdy se příprava ukončí rozhodnutím.

Podle § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění rozhodném (dále jen „správní řád“) v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních

předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.

Zásadní žalobní námitkou byla nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí pro nesprávné právní posouzení žádosti o poskytnutí informace v bodě č. 3. Správní orgány totiž odmítly poskytnout žalobcem požadované informace, a to právní analýzu zpracovanou advokátní kanceláří s odkazem na § 2 odst. 4 a na § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona.

K odmítnutí žádosti o informace z důvodu dle § 2 odst. 4 informačního zákona soud nejprve podotýká, že uvedené ustanovení dopadá na ty případy, kdy žadatelem požadované informace dosud nevznikly a žadatel svou žádostí v podstatě žádá o jejich vytvoření. Soud v této souvislosti odkazuje na ustálenou judikaturu k § 2 odst. 4 informačního zákona, zejména na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 6. 2010, č.j. 1 As 28/2010-86, ze dne 19. 10. 2011, č.j. 1 As 107/2011-70 nebo ze dne 11. 12. 2014, č.j. 3 As 55/2014-33.

V nyní projednávané věci však žalobce žádal o poskytnutí již vytvořené právní analýzy ve věci oprávněnosti nároku státu na smluvní pokutu vůči společnosti LUKOIL Aviation Czech, s.r.o., která byla zpracována externí advokátní kanceláří Němec, Bláha & Navrátilová, s.r.o. na základě smlouvy ze dne 3. 12. 2013. Existence právní analýzy v době podání žádosti žalobcem není mezi účastníky řízení sporná. Skutečnost, že analýza existuje a správní orgány s ní v době podání žádosti disponovaly, přitom vyplývá i ze správního spisu, konkrétně ze sdělení správního orgánu I. stupně ze dne 20. 2. 2014. Žalobce nepožadoval po správních orgánech sdělení jejich právního názoru ohledně oprávněnosti smluvního nároku státu vůči společnosti LUKOIL Aviation Czech, s.r.o., ani vytvoření právního posouzení dané věci, nýbrž žádal o poskytnutí již existující právní analýzy, tj. písemně zachycené informace, kterou správní orgány v době podání žádosti měly již ve své dispozici. Dle názoru soudu tak v dané věci nebylo možné aplikovat § 2 odst. 4 informačního zákona, neboť požadovaná informace v rozhodné době prokazatelně existovala. Správní orgány tudíž nemohly odmítnout žádost v bodě č. 3 s odkazem na § 15 odst. 1 ve spojení s § 2 odst. 4 informačního zákona.

Dále správní orgány v odůvodněních svých rozhodnutí odmítly žalobci požadovanou právní analýzu poskytnout s odkazem na § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. Správní orgány použití citovaného zákonného ustanovení stručně odůvodnily konstatováním, že rozhodnutí ve smyslu uvedeného ustanovení nebylo dosud učiněno. **Předně je nezbytné v obecné rovině i s ohledem na obsah odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí vyjasnit, že nelze odmítnout žádost o informace z důvodu dle § 2 odst. 4 informačního zákona a současně z důvodu dle § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona. V prvním případě totiž zákon upravuje situace, kdy informace nebyly dosud vytvořeny, tedy požadované informace vůbec neexistují. V druhém případě jde o situace, ve kterých informace existují a tvoří podklad pro rozhodnutí, jenž správní orgán hodlá učinit. Z logiky věci tak nelze odmítnout žádost o informace z obou těchto důvodů současně** (srov. Furek, A., Rothanzl, L., Jirovec, T.: *Zákon o svobodném přístupu k informacím. Komentář*. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, 1256 s.).

Soud shodně se žalobcem posoudil jako nedostatečné vypořádání odvolací námitky žalobce, zdali rozhodnutí ve věci bylo či nebylo učiněno zveřejněním stanoviska na webových stránkách správního orgánu I. stupně. Žalovaný totiž v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí doslovně převzal odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, aniž by se k předmětné námitce jakkoli blíže vyjádřil a vysvětlil, z jakého konkrétního, právem aprobovaného důvodu zveřejnění svého stanoviska na webových stránkách nepovažuje za rozhodnutí. Žalobce přitom zcela konkrétně odkázal na stanovisko správního orgánu I. stupně, jehož zveřejnění považoval za učinění, resp. vydání rozhodnutí, a tím i za ukončení fáze přípravy rozhodnutí. Žalovaný měl

povinnost své rozhodnutí dostatečným způsobem odůvodnit, jak mu ukládá § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 20 odst. 4 informačního zákona. Přičemž určení okamžiku ukončení přípravy a přijetí rozhodnutí je pro aplikaci § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona naprosto klíčové. Soud tak shledal žalobou napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů.

Soud poukazuje na dikci § 11 odst. 1 písm. b) informačního zákona, z níž vyplývá, že povinné subjekty mohou, avšak nemusí omezit poskytnutí nových informací vzniklých při přípravě rozhodnutí, jestliže příprava rozhodnutí nebyly dosud ukončeny. Zákon ponechává na správním uvážení povinných subjektů, zda požadované informace ještě před okamžikem ukončení přípravy a učinění rozhodnutí žadateli poskytnout, či nikoli. Pokud v dané věci správní orgány dojdou k závěru, že příprava nebyly ukončeny a rozhodnutí dosud učiněno nebylo, jsou povinny se dále zabývat i tím, zda je omezení poskytnutí informací v dané věci skutečně nezbytné, zároveň musí takový svůj závěr náležitě odůvodnit (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2011, č.j. 1 As 105/2010-73, ze dne 24. 4. 2015, č.j. 8 As 108/2014-54 nebo ze dne 20. 4. 2017, č.j. 1 As 120/2017-37). **V dané věci správní orgány pouze v obecné rovině konstatovaly, že rozhodnutí dosud učiněno nebylo, avšak možností poskytnout požadované informace žalobci ještě před ukončením fáze přípravy se nikterak nezabývaly.**

Soud považuje za vhodné vzhledem k předmětu řízení poukázat na aktuální judikaturu týkající se poskytování právních analýz zpracovaných externími právníckými společnostmi, na základě žádosti o poskytnutí informace. V této souvislosti soud především odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 21. 3. 2017, sp. zn. IV. ÚS 3208/16, v němž Ústavní soud v bodě 14. zdůraznil nezbytnost řádného posouzení jak objektivních vlastností požadovaných informací, tak nakolik by jejich zpřístupnění znamenalo skutečně porušení autorských práv.

Rovněž soud odkazuje na rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2014, č.j. 8 As 55/2012-62, ve kterém se zabýval otázkami účastenství dotčených osob ve správním řízení, jehož předmětem je žádost o poskytnutí informací, k čemuž uvedl následující: „[107] *Procedura poskytování informací podle zákona o svobodném přístupu k informacím je postavena na zásadě, že poskytnutí informací na žádost je faktický úkon povinného subjektu, zatímco neposkytnutí informací děje se formou správního rozhodnutí, proti kterému je přípustné odvolání. Při poskytnutí informací postupuje povinný subjekt v podstatě výlučně podle zákona o svobodném přístupu k informacím, který obsahuje relativně ucelenou a komplexní procedurální úpravu odlišnou od správního řádu a který až na výjimky (ustanovení správního řádu o základních zásadách činnosti správních orgánů, ustanovení o ochraně před nečinností a § 178 správního řádu) použitelnost správního řádu vylučuje ve svém § 20 odst. 4 in fine.*

[108] *Z toho mimo jiné plyne i okruh osob, s nimiž povinný subjekt při poskytování informace jedná - je jím především žadatel, což plyne vcelku jednoznačně z celé procesní úpravy poskytování informací, která obecně nepředpokládá, že by v ní figuroval kdokoli jiný než žadatel a povinný subjekt. Ostatní osoby, které by mohly být poskytnutím informace dotčeny (např. osoby, kterých se poskytnutá informace týká a jež by mohly být dotčeny ve svém právu na informační sebeurčení), mají práva plynoucí ze základních zásad činnosti správních orgánů. V daném kontextu se na ně tedy vztahuje především § 4 odst. 4 správního řádu, podle něhož „[s]právní orgán umožní dotčeným osobám uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy“. Z uvedeného ustanovení vyplývá především povinnost povinného subjektu informovat bez zbytečného prodlení tyto osoby, že hodlá poskytnout informace, které se jich mohou dotknout, a právo potenciálně dotčených osob se k tomu vyjádřit. Je pak na povinném subjektu, aby případné vyjádření takových osob reflektoval a vyvodil z něho eventuálně důsledky pro svůj další postup. Komunikace mezi povinným subjektem a dotčenou osobou má probíhat tak, aby zásadně nebylo obroženo vyřízení žádosti o poskytnutí informace v zákonem stanovených Unitách (§ 14 a § 15 zákona o svobodném přístupu k informacím).*

[109] *Poskytnutí informace by mohlo být podle okolností nezákonným zásahem povinného subjektu do práva toho, o němž se informace poskytuje, na informační sebeurčení (k tomuto pojmu viz např. nález Ústavního*

soudu ze dne 20. 11. 2002, sp. zn. I. ÚS 512/02, č. 143/2002 Sb. ÚS). Povinný subjekt jedná při poskytování informace jako správní orgán (v materiálním smyslu), neboť na základě kogentní normy veřejného práva vykonává svoji pravomoc tím, že žadateli poskytne informaci, kterou mu zákon ukládá poskytnout. Poskytne-li informaci, kterou mu zákon poskytnout neumožňuje, a zároveň takovéto poskytnutí bude představovat zásah do práv konkrétní osoby (viz zejm. poskytnutí informací v rozporu s § 8a, v rozsahu vybočujícím z rámce § 8b či v rozporu s § 9 nebo § 10 zákona o svobodném přístupu k informacím), může se dotčená osoba bránit zásahovou žalobou, neboť úkon povinného subjektu spočívající v poskytnutí informací nemá povahu „rozhodnutí“ ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s., nýbrž „zásahu“ ve smyslu § 82 s. ř. s. (blíže k odlišení obou typů úkonů viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2010, čj. 7 Aps 3/2008-98, č. 2201/2011 Sb. NSS, body [16] - [21]).

[110] Pokud povinný subjekt žádosti o informaci zcela nebo zčásti nevyhoví, vydává o tom rozhodnutí o odmítnutí žádosti (§ 15 zákona o svobodném přístupu k informacím), proti kterému lze podat odvolání (§ 16 téhož zákona). Ze subsidiární použitelnosti správního řádu, jak je zakotvena v § 20 odst. 4 písm. a) a b) zákona o svobodném přístupu k informacím, plyne účastenství dalších osob, které by mohly být účastníky řízení podle § 27 odst. 2 správního řádu kvůli svému dotčení poskytnutím informace, v řízení o vydání rozhodnutí o neposkytnutí informace či v odvolacím řízení. Soudní ochrana je pak zajištěna zásadně řízením o žalobě proti rozhodnutím správního orgánu podle § 65 a násl. s. ř. s., v němž může být dotčená osoba podle okolností žalobcem, anebo osobou zúčastněnou na řízení (§ 34 odst. 1 s. ř. s.). (srov. obdobně rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2014, čj. 1 As 189/2014-50). Uvedené závěry Nejvyššího správního soudu lze aplikovat i v nyní projednávané věci.

Ve světle výše uvedené judikatury soud konstatuje, že správní orgán I. stupně v přezkoumávaném správním řízení zásadně pochybil, když neuvědomil o žalobcově žádosti o informace dotčenou osobu, tj. advokátní kancelář Němec, Bláha & Navrátilová, s.r.o., která zpracovala právní analýzu, jež byla žalobcem požadována. Ze správního spisu nevyplývá, že by jmenované advokátní kanceláři byl dán prostor se k předmětné žádosti vyjádřit. Soud dospěl k závěru, že i výše uvedeným opomenutím se správní orgán I. stupně dopustil podstatné vady řízení, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

K návrhu žalobce, aby soud správnímu orgánu I. stupně uložil povinnost poskytnout žalobci požadovanou právní analýzu, soud podotýká, že k uložení takové povinnosti žalované nemohl přistoupit, neboť jednak je žalobou napadené rozhodnutí částečně nepřezkoumatelné, a rovněž tak trpí podstatnou vadou řízení v podobě nevyrozumění dotčené osoby o žalobcem podané žádosti o informace.

Soud tedy uzavírá, že žalobou napadené rozhodnutí posoudil v části jako nepřezkoumatelné, dále shledal, že správní orgány zaujaly v rozporu s judikaturou Nejvyššího správního soudu nesprávný právní názor a je řízení zatíženo podstatnou vadou řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí, a proto žalobou napadené rozhodnutí dle § 78 odst. 1, 4 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost a vrátil je žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení správní orgán vázán (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

Výrok o nákladech řízení pod bodem II. rozsudku je odůvodněn § 60 odst. 1 věta první s.ř.s. Žalobce měl ve věci úspěch, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem ve výši 3.000,- Kč a náklady právního zastoupení za dva úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby), přičemž sazba odměny za jeden úkon právní služby činí dle advokátního tarifu – vyhlášky č. 177/1996 Sb. částku 3.100,- Kč (§ 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 3.100,- Kč, dvě paušální částky ve výši 300,- Kč (§ 13 odst. 3 cit. vyhlášky v rozhodném znění), tj. 2 x 300,- Kč a DPH ve výši 1.428,- Kč. Celková výše nákladů, které žalobci v tomto řízení vznikly, činí 11.228,- Kč. Soud proto uložil žalované povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení v

této výši ve stanovené lhůtě k rukám právní zástupkyně žalobce Mgr. Andrey Kohoutkové, advokátky.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. září 2017

JUDr. Eva P e c h o v á, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Sylvie Kosková